

Αναρχικός λόγος κατά Εκκλησίας και Κράτους: Κάτω η μάσκα!

«Ο Σταύρος Κουχτσόγλου ήταν στην προ, κατά και μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο εποχή, ο μόνος στην Ελλάδα ολοκληρωμένος και αυθεντικός αναρχικός. Στους Έλληνες εργάτες έγινε γνωστός από τη συμμετοχή του σαν αντιπρόσωπος των τσιγαράδων στο Α' και Β' Συνέδριο της ΓΣΕΕ, όταν από κοινού με τον Σπέρα και τον Φανουράκη προσπάθησαν να προφυλάξουν το συνδικαλιστικό κίνημα από τον κίνδυνο

να εξαρτηθεί αυτό από το ΣΕΚΕ, του οποίου η εξέλιξη, στο σημερινό αντεπαναστατικό γραφειοκρατικό συγκρότημα που φέρει τον τίτλο ΚΚΕ, τους ήταν από τότε γνωστή. Αλλά ο Σταύρος Κουχτσόγλου έχει και μια άλλη ιστορία που λίγοι την ξέρουν. Ήταν οργανωμένος αναρχικός και είχε δεσμούς και επαφές με αναρχικές οργανώσεις πολλών χωρών. Είχε γνωρίσει προσωπικά τον Μαλατέστα, όπως και άλλους αγωνιστές αναρχικούς... Ο Σταύρος Κουχτσόγλου πέθανε στο Γηροκομείο. Τον θάνατο τον αντιμετώπισε ψύχραιμος και άφοβος σαν επαναστάτης και άθεος. Στον παπά που παρά τις διαμαρτυρίες του επέμενε φορτικά να τον μεταλάβει, στο τέλος του λέει: "Παπά μου, φύγε, γιατί θα φτύσω μέσα". Αυτές ήταν και οι τελευταίες του λέξεις».

Α. Στίνας

«Ο Σταύρος Κουχτσόγλου είναι ένας από τους σπουδαιότερους αντιπροσώπους των νέων ιδεών μεταξύ των εργατικών τάξεων. Άνθρωπος αληθής. Βεβαίως δι' ημάς τους Έλληνας είναι πολύ τολμηραί ακόμη αι ιδέαι αι οποίαι εκφράζονται εις το παρόν βιβλίον. Ούτε ο Κονεμένος, ούτε ο Λασκαράτος, ούτε ο Ροΐδης έγραψαν με τόσον ριζοσπαστισμόν, όπως ο Σταύρος Κουχτσόγλου. Ο Σταύρος Κουχτσόγλου είναι ένας εργάτης Ευρωπαίος. Έχει συνείδησιν όλων των κοινωνικών ζητημάτων τα οποία απασχολούν την εποχήν μας. Το έργον του και κατά τούτο έχει μεγάλην αξίαν. Διότι ενώ από το πρωί έως το βράδυ εργάζεται ως βιοπαλαιστής, από το βράδυ έως το πρωί εργάζεται μελετών, ερευνών και συγγραφών υπέρ της ευτυχίας της ανθρωπότητας. Ο τίτλος του παρόντος κειμένου «Κάτω η μάσκα» είναι αρκετά επιδεικτικός του τι θέλει να ειπή ο συγγραφεύς. Αμειλίκτως κτυπά το ψεύδος και την υποκρισίαν, ως τας μόνας κληρονομίας του παρελθόντος, τας

οποίας εφυλάξαμεν με ευλάβειαν. Κτυπά την ιδιοκτησίαν, την εκμετάλλευσιν και αυτόν ακόμη τον Σοσιαλισμόν και κηρύσσεται υπέρ του ιδεώδους της Αναρχίας...».

Γ.Σεραφίδης

Κάτω η μάσκα

Πρόλογος

Ένεκα της διαστροφής, της γενομένης εκ σκοπού, εναντίον του Αναρχισμού εκ της εξουσιαζούσης τάξεως και εξ άλλων εχόντων συμφέρον προς τούτο, μύριοι όσαι κατηγορίαί και ονομασίαί υβριστικάί αποδίδονται προς ημάς.

Στερούμενος ο λαός κρίσεως, λογικής, και θελήσεως ιδικής του, βαδίζει κατά συνέπειαν με τας ορέξεις και τας θελήσεις των αρχόντων του, αποφεύγων ούτως όχι μόνον τους αναρχικούς ως δολοφόνους, κακούργους και λοιπάς ονομασίας που μας δίδουν, αλλ' ούτε καν ζητή να μάθη τι είναι Αναρχισμός, προκατειλημμένος όπως είναι από τους έχοντας συμφέρον προς τας ψευδείς αυτάς διαδόσεις. Και μ' όλα ταύτα ο Αναρχισμός παρουσιάζεται σήμερα ως ένα μέρος ολοκληρωτικόν μιας νέας φιλοσοφίας και δι' αυτό ο αναρχικός ευρίσκεται πάντοτε εις συνάφειαν με τους μεγαλυτέρους μελετητάς.

Όσον ο εγκέφαλος του ανθρώπου ελευθερούται από τας ιδέας που του ενετύπωσε η μειονοψηφία των βασιλέων, παπάδων, δικαστών κ.λ.π. δια να τον κρατήσουν στην εξουσία τους -και των πληρωμένων σοφών- τόσο και μια νέα κοινωνική αντίληψις ξεφυτρώνει, εις την οποίαν δεν μνήσκει πλέον θέσις σ' αυτήν την εξουσιαστικήν μειονοψηφίαν. Αυτή η κοινωνία περιλαμβάνει όλον τον συσσωρευθέντα πλούτον, από την εργασίαν των παρελθόντων γενεών, και τον θέτει προς κοινήν ωφέλειαν υλών, χωρίς να δημιουργήσει πλέον καμμίαν εξουσίαν. Αυτή η κοινωνία του Αναρχισμού, είναι ήτις περιλαμβάνει απείρους ποικιλίας ικανοτήτων, ιδιοσυγκρασιών, και ατομικών ενεργειών, μη αποκλείων κανένα.

Καλεί την πάλην και τον διαγωνισμόν, διότι γνωρίζει ότι αι εποχαί των ελευθέρων

διαγωνισμών, χωρίς το βάρος εξουσίας τινός να βαρύνει την ζυγαριάν από το ένα μέρος, υπήρξαν αι περισσότερον αναπτύξασαι την ανθρώπινον ιδιοφυίαν.

Αναγνωρίζων ότι τα μέλη του έχουν ίσα δικαιώματα εις όλους τους συσσωρευθέντας θησαυρούς του παρελθόντος, δεν αναγνωρίζει πλέον την διαίρεσιν εις εκμεταλλευτάς και εκμεταλλεζόμενους, εις κυβερνήτας και κυβερνομένους, εις εξουσιαστάς και εξουσιαζομένους, εις άρχοντας και αρχομένους. Ζητεί να αποκαταστήση μίαν δυνατήν αρμονίαν στους κόλπους του χωρίς να υποτάξει τα μέλη του εις καμμίαν εξουσίαν, καλών τους ανθρώπους εις ελευθέραν ανάπτυξιν, εις ελεύθερον πρωτοβουλίαν, εις ελεύθερον συνεταιρισμόν. Ζητεί την πλήρη ανάπτυξιν του ατόμου, συνδεδεμένην με την υψηλοτέραν ανάπτυξιν της θεληματικής συνεταιρήσεως υφ' όλας τας επόψεις, εις όλους τους δυνατούς βαθμούς και δια κάθε φανταστικόν σκοπόν.

Σκοπός του λοιπόν είναι η πλήρης ελευθερία του ατόμου, μέσα του: η επανάστασις και η διάδοσις της αληθείας διότι μόνον δι' αυτής θα μπορέσει να καταρρίψει το μέχρι τούδε επικυριαρχήσαν ψεύδος, γνωρίζων άλλως τε ότι μόνον υπό την αίγλην της αληθείας ειμπορούν να δημιουργηθούν χαρακτήρες, και κατά συνέπειαν και άνθρωποι ελεύθεροι και ειλικρινείς.

Γι' αυτό φρονούμεν ότι, η διάδοσις των Αναρχικών ιδεών, δια σειράς εκδιδομένων φυλλαδίων, ως και η ελευθέρα εξέτασις και η λογική κρίσις παντός πράγματος ευρισκομένου γύρω μας, όχι μόνον θα βοηθήσουν εις την κατάρριψιν των ψευδών διαδόσεων και του ψεύδους, αλλά και εις την ανάπτυξιν και εις την ολοκληρωτικήν αντίληψιν του αναρχικού ιδανικού.

«Βλέπεις τον ήλιον που δύει εκεί κάτω; Καλά, όπως είναι βέβαιον ότι αύριον θ' ανατείλλει, έτσι είναι βέβαιον ότι και ή αλήθεια θα λάμψη μίαν ημέραν».

Shiller

Γνωρίζωμεν ότι, η Μωσαϊκή Ιστορία της δημιουργίας του κόσμου, είναι παραδεκτή ακόμη από πολλούς λαούς οι οποίοι εδέχθησαν τον Εβραιοχριστιανικόν πολιτισμόν. Αυτή η έκτακτος επιτυχία ωφείλεται, αφ' ενός εις την ενδόμυχον ενότητα των χριστιανικών και εβραϊκών δογμάτων και αφ' ετέρου εις την απλήν και φυσικήν διάθεσιν των ιδεών αι οποίαι εκτίθενται εις αύτη και αι οποίαι

συμβιβάζονται συγκεχυμένως πως και με τας μυθολογικές κοσμογονίας των αρχαίων.

Κατ' αυτήν ο Θεός εσημάτισε πρώτα την γην και τους αστέρας, κατόπιν εχώρησε το φως και το σκότος, έπειτα τα νερά και την ξηράν, αργότερα τα φυτά, πιο αργότερα τα ζώα, και όλο τελευταία τον άνθρωπον, και την εβδόμην ανεπαύθη. Ιδού αμέσως, με λίγα λόγια, έγινε όχι μόνον αυτός ο κόσμος εδώ, ο πλανήτης μας, αλλ' όλο το Σύμπαν!

Τώρα, εάν είμεθα μοιρολάτραι, ειμπορούμε ναι πιστεύσωμε σ' αυτήν την δημιουργία και να αρκεσθούμε σ' αυτήν την απλούστατη υπόθεσι, επαναπαυόμενοι και ημείς σε πιο λίγο χρονικό διάστημα από τον Δημιουργό. Εάν όμως θελήσωμε να μη αρκεσθούμε σ' αυτήν την αλλόκοτον και άνευ εξηγήσεων πιστοποίησιν, εάν θελήσωμεν να τινάξωμεν για μια στιγμή το «Πίστευε και μη ερεύνα» και δεν πιστεύσωμεν και ερευνήσωμεν, επικαλούμενοι την λογικήν μας και την επιστήμην, τότε θα ανακαλύψωμεν όλως νέαν δημιουργίαν, ουχί μυθολογικήν και βασιζομένην επί εβραϊκών σοφιστειών, αλλ' επί αποδείξεων και επί της λογικής ...

Όταν οι άνθρωποι ήρχισαν να βγαίνουν από τη ζωώδη κατάστασί τους, μη έχοντες ακόμη καμμίαν ιδέαν από βασιλείς, πρωθυπουργούς, πάπας, πατριάρχας, αριστοκράτας και λοιπούς παρασίτους, ωδηγούντο απλούστατα από τας φυσικός ανάγκας των. Ανάγκη ήτο να ενώσουν τας δυνάμεις των για να εξομαλύνουν ένα φυσικό εμπόδιο, αναγκαία η αλληλοβοήθεια για να πιάσουν ένα κυνήγι, που θα έφευγε τη μεμονωμένη τους προσπάθεια η επείγουσα η ένωσίς των για να νικήσουν ένα δυνατό εχθρό, μίαν αγέλην θηρίων κ.τ.λ. οποιαδήποτε όμως και αν υπήρξε η αρχική αιτία του συνεταιρισμού των ανθρώπων ή του προγόνου του ακόμη, αυτή εγένετο μόνον για να καλλιτερεύση την θέσιν του, και όχι να δέσμευση την ατομικήν του ελευθερίαν. Ήτο ένας συνεταιρισμός των φυσικών των προτερημάτων, για να μπορέσουν ηνωμένοι να φθάσουν τον σκοπόν που ήθελαν. Αυτός ο πρώτος συνεταιρισμός, ο οποίος θα έγινε μόλις ήρχισε να φαίνεται η συναίσθησις εις τον άνθρωπον, εγένετο χωρίς καμμία σκέψη, χωρίς κανένα συμβόλαιον, από την πίεσιν των φυσικών αναγκών, και από τας περιστάσεις, έκαστος φυλάττων την ελευθερίαν της ενεργείας του. Αυτός ο συνεταιρισμός των θα εβαστούσε τόσον, όσον και ο σκοπός που ήθελαν να φθάσουν, τελειόνοντες τον σκοπόν των, διελύοντο έκαστος στα ίδια, στη σπηλιά του, στην ελευθερίαν του.

Πολύ αργότερα θα έγινε, και δια βαθμιαίας πάλιν εξελίξεως, που μερικοί όμιλοι

ενωθέντες προς σκοπόν τίνα, εξηκολούθησαν να μένουν ενωμένοι και μετά τον σκοπόν των. Μέσα σ' αυτούς τους ομίλους μερικοί ευρεθέντες πιο πανούργοι, ή πιο ισχυροί, ή από άλλας περιστάσεις ευνοηθέντες, έκαμαν κανένα πλεονέκτημα, κανένα ανδραγάθημα, το οποίον συνησθάνθησαν και έπεισαν και τους άλλους να το γνωρίσουν ως ιδιαίτερόν των προτέρημα, και αυτοί το εδέχθησαν. Αλλά δεν ήργησε αυτό το πλεονέκτημα να γίνη δικαίωμα, από εκείνους που το οικειοποιήθησαν, επεκτείνοντες αυτά και συμπαρασύροντες και αλλά, και ούτω καθεξής. Μελετώντες τους αρχικούς λαούς, μας αφήνουν πολλά ίχνη της εξελίξεώς των, δεικνύοντες ότι από την εποχήν του ομίλου μερικών ατόμων, χωρίς την παραμικράν σκιάν της αναμεταξύ των διαφοράς, περάσαμεν βαθμιαίως εις την εξουσίαν του αρχηγού για να καταλήξωμεν στας σημερινάς πολυπλόκους οργανώσεις. Από εδώ λοιπόν άρχεται να φαίνεται ο πρώτος αρχηγός και μ' αυτόν μαζί και οι πρώτοι αλληλοφαγωμοί. Εκείνοι που απέκτησαν αυτά τα δικαιώματα είδον ότι η πανουργία και η ισχύς είναι καλά μέσα για να απατούν τους ανόητους και να καταπνίγουν τους ισχυρογνώμονας, τα εμεταχειρίσθησαν και μας τα εκληρονόμησαν διαδοχικώς. Όσον προχωρούσε πλέον ο άνθρωπος τόσο επλέκετο μέσα στα δίκτυα των πανούργων. Κι αυτοί πάλιν μ' όσην ευκολίαν έβλεπον ότι εκτελούντο αι διαταγαί των, τόσο ηύξανον τας απαιτήσεις των...

Εν τω μεταξύ εγεννάτο όλως ασυναισθήτως και άλλος αρχηγός, ο μέλλον σύμμαχος του πρώτου: Ο κλήρος. Εις την αρχήν τα φυσικά φαινόμενα ήσαν δια τους προγόνους μας μυστηριώδη. Η φύσις δεν είχε παραδώσει ακόμη κανένα μυστικόν της, και ο άνθρωπος επί αιώνας εσύρετο από τους ανέμους μη ειμπορών να οδηγηθή μόνος του. Εν τούτοις ήλθε η εποχή όπου η ανάγκη να ζητήση να μάθη εγένετο αισθητή. Απαράλλακτα όπως ένα παιδί που ευρίσκεται μεν στην αμάθειαν, βασανίζεται όμως από την περιέργειαν να μάθη, και είναι ευκολοπίστευτον και καταγοητευμένο για θαύματα, κλίνον να δημιουργήση με κάθε τρόπον ως η ταραχώδης φαντασία του εργασθή, όντα υπεράνθρωπα, έστω και σαν την ίδια δική του μορφή, ούτως και η ανθρωπότης διήρχετο την παιδικήν της ηλικίαν. Άλλως τε ήτο δυνατόν ο άνθρωπος να μείνη άοπλος απέναντι των φυσικών δυνάμεων, των στοιχείων, και των διαφόρων εχθρών που συμμάχησαν εναντίον της υπάρξεώς του; Εμηχανεύθη λοιπόν να εύρη την αναγκαίαν εξήγησιν. Η αμάθειά του μη επιτρέπουσα αυτόν να δώση μίαν ακριβή εξήγησιν των φυσικών φαινομένων, οδηγήθη μοιραίως να εισάξη στην φαντασίαν του δημιουργούς υπερφυσικούς δώσας εις αυτούς όλην την δύναμιν. Περιστοιχούμενος από θορύβους, χρώματα, σχήματα και διαφόρους άλλας εντυπώσεις, η φαντασία του έφτασε να δεχθή βαθμιαίως χίλιες ανοησίες, εις τας οποίας προσεφέρθη ο ίδιος

θύμα, ως υποχρεωμένος να είναι ευπειθής προς αυτές. Στον αέρα που βόιζε, στην θύελλα που βροντούσε, στον κεραυνόν που έπληττε, στον ήλιον που τον έφεγγε, στην νύκτα που τον σκοτείνιαζε, στην βροχήν που έπιπτε, στον σεισμόν που τον τρόμαζε κ.τ.λ., ο πρόγονός μας έβλεπε θεούς, φίλους και εχθρούς. Ο πρώτος θεός λοιπόν υπήρξε η προσωποποίηση των φυσικών φαινομένων. Επειδή δε τα άτομα απέθνησκον, και η μία γεννεά διαδέχετο την άλλη, ενώ ο αέρας εξηκολούθη να μυκάται, η θύελλα να βροντά, ο κεραυνός να εκρύγνητε, ο ήλιος να φέγγει κ.τ.λ., διανοήθησαν ότι, τα υπέρτατα αυτά όντα, έζων ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, ίσως πάντοτε και κατά συνέπειαν αθάνατα. Στον ήλιον που ωρίμαζε τους καρπούς, και εβλάστανον οι κάμποι, και έφεγγε την σπηλιά του, έβλεπε τον ευεργέτην, τον Καλόν. Ενώ στο κρύο που εμάραινε τους κάμπους, στην νύκτα που έβλεπε φαντάσματα και αιμοβόρα νηστικά να περιτριγυρίζουν την σπηλιά του, ενεσάρκωνε τον εχθρόν, το κακόν, και κατ' αυτόν τον τρόπον εφεύρε το καλόν πνεύμα και το κακόν, τους φίλους και τους εχθρούς θεούς. Από αυτήν την αρχήν η ιδέα της θρησκείας συναντάται με την ιδέαν της υπεροχής, ενσαρκομένης στους πιο δυνατούς.

Από την εμφάνισιν λοιπόν των πρώτων πανούργων αρχηγών, αι φυλαί πλέον ευρίσκοντο εις άέναον πόλεμον. Αλλ' οι ανδρείοι αυτοί πολεμισταί, οι αρχηγοί, εννόησαν γρήγορα ότι η δύναμις των δεν θα βαστάξη επί πολύ, πλέον των 30 ή 35 ετών, και ότι άλλοι πιο νέοι, πγιο δυνατοί, θα τους διαδεχθούν, και δια να διατηρήσουν την υπεροχήν της εξουσίας των, εδέχθησαν μετά προθυμίας να θεσπίσουν την βοήθειαν της ηθικής εξουσίας, της νέας αυτής δυνάμεως, του εξελιχθέντος σημερινού κράτους. Και ο συνασπισμός των αυτός ήτο μοιραίος. Ήρχετο μόνος, και εφάνη καθαρά από την μορφήν των στρατευμάτων του θεού. Βλέπωμε στην ιστορίαν μια φουκτιά μαχητάς φανατικούς, να μεταβάλλουν εις κόνιν ολόκληρον στρατειάν, κατακυριευμένην από φόβον, διότι το μαντεϊόν προείπεν εναντίον των. Και οι θεοί της ξηράς και της θαλάσσης επληθύνοντο, ο ναύτης εφεύρε δικούς του θεούς της τρικυμίας, ο γεωργός δικούς του για την γεωργίαν και ούτω καθεξής, και εντός ολίγου συνεπληρώθη ολόκληρος στρατιά θεών και ημιθέων αλληλοσυγκρουόμενων. Αλλ' εκ της πληθώρας αυτής ήρχισε να γεννάται δυσπιστία, και η ανάγκη το να μάθη εξακολουθούσε να κατατρώνγει το ανθρώπινον πνεύμα, έως ότου εγεννήθησαν άνθρωποι οι οποίοι εσκέφθησαν ότι, η παντοδυναμία δεν ήτο δυνατόν να διαιρεθή, και ότι δεν μπορεί να γίνη καμμία συμπλοκή, κανένας ανταγωνισμός μεταξύ των παντοδυνάμων, και ο μονοθεϊσμός ξεφύτρωσε από αυτές τας παρατηρήσεις. Ο Χριστιανισμός εφάνη. Στην αρχήν ως επαναστατικός υπέρ των πτωχών και εναντίον των πλουσίων, κατεδιώχθη απηνώς

απ' όλους τους ισχυρούς και χιλιάδες άνθρωποι εύρον τον θάνατον, για την υποστήριξιν της νέας αυτής αντιλήψεως, του νέου αυτού μύθου. Αλλά τότε άλλοι επενέβησαν οι οποίοι είτε διέφθειραν την διδασκαλίαν του Χριστού όπως διατείνονται μερικοί, είτε την επεξήγησαν επί το ενδομυχώτερον ή το καταληπτότερον αυτό μας είναι αδιάφορον, την έκαναν όμως προσιτήν και εις τους ισχυρούς, οι οποίοι διείδον ότι δεν έχουν να χάσουν τίποτε από αυτήν αλλά να κερδίσουν μάλλον, και ο Κωνσταντίνος ιδών εις αυτήν έναν δολοφόνον της ανθρωπίνης αξιοπρεπείας, έναν ζυμωτήν καλόν της υποταγής, και ναρκωτικόν του θυμού και της επαναστάσεως δια να στερεώση την δύναμίν του, το κράτος του, έτεινε προς αυτήν την χείρα. Από τότε έλαβε μεγάλην επέκτασιν και ταχείαν ανάπτυξιν.

Αυτή εκυρίευσε πλέον τους μεγάλους, εσυμβούλευσε τους μονάρχας, και τα πιο υψηλά πρόσωπα έκυψαν προ αυτού. Από καταδιωκόμενος εγένετο αγριώτερος καταδιώκτης. Χιλιάδες πάλιν οπαδοί των νικηθέντων θεών, επλήρωσαν δια του αίματός των τον νικητήν θεόν. Μέχρι το 774 βλέπομε τον Καρλομάγνο, αυτοκράτορα των Φράγκων εμπνεόμενον από τας αυτάς ιδέας του Κωνσταντίνου ότι μόνον δια της χριστιανικής θρησκείας δι' ενός και του αυτού δόγματος, θα μπορέση να καθυποτάξη λαούς και να στερεώσει το κράτος του, και τας επανειλημμένας αιματηράς και απανθρώπους εκστρατείας του εναντίον των ειδωλολατρών Σαξώνων, Βαυαρών, Τσέχων, Ούγγρων και λοιπών, τους οποίους ηνάγκασε δια του πυρός και του σιδήρου να δεχθούν τον Χριστιανισμόν και την διδασκαλίαν του και να βαπτισθούν.

Όταν πλέον η Ευρώπη εκχριστιανίσθη και ο μαύρος πέπλος των αντιπροσώπων του Χριστού εξηπλώθη εις αυτήν, όταν η ολεθρία διδασκαλία του Χριστιανισμού διεισέδυσσε στα πλήθη, τότε και οι ωμότητες έφθασαν εις το κατακόρυφον. Από την αρχήν αυτού οι Βυζαντινοί οργιάζαν και εκραιπάλουν, βουτυγμένοι μέσα στας ασελγείς και βδελυρός απολαύσεις των, εχρειάσθη όμως, κατόπιν πάλιν, όλη αυτών η επιρροή, όλος αυτών ο δεσποτισμός, για να ώθηση τους συναδέλφους των της Δύσεως, τα ανθρωπόμορφα εκείνα τέρατα, εις τας ανηκούστους εκείνας ωμότητας προ των οποίων φρίττει κάθε άνθρωπος και προ των οποίων κάμουν ότι φρικιούν, στο άκουσμα των, και οι σημερινοί τύραννοι!

Αι ανθηραί κοινότητες αι οποίοι ήκμαζον, σι κοινότητες της μεσημβρινής Ευρώπης, αι οποίαι έζων ευτυχείς άνευ κατασκόπων, άνευ νόμου, άνευ φυλακών ή άλλου τινός αναγκαστικού δεσμού, δια της αμοιβαίας αλληλεγγύης μόνον, θεωρούσαι ένα οιονδήποτε συμβάν ως κοινήν συμφοράν, τιμωρούσαι τους τυχόν

παρεκτραπέντας δι' ενός προστίμου ή δι' εξορίας, υπέκυπταν υπό την ισχύν και την επίδρασιν του Χριστιανισμού. Τα πλήθη ωθούντο δια της διδασκαλίας στην ταπεινοφροσύνην, στην υπακοήν, στην υποδουλωσύνην, στο παράλογον σέβας και στην απάρνησιν των καλών του ματαίου τούτου κόσμου! Αφού η ζωή είνε ένα μικρό πέρασμα εις την κοιλάδα αυτήν του κλαυθμώνος, τι τους ενδιέφεραν πλέον τα γήινα και η γη; Ένα μόνον τους ενδιέφερε: Η σωτηρία της ψυχής των! Η απόκτησις της βασιλείας των ουρανών! Η πρόοδος πλέον εσταμάτησε, η σκέψις αλυσσοδέθη! Η αμφιβολία ήτο αμάρτημα, εξιλεούμενον μόνον δια των βασανιστηρίων. Κι ωθούντο τα, πλήθη εις προσευχάς, εις νηστείας, εις στερήσεις, εις κακουχίας. Άλλοι εκοιμούντο αλυσσοδεμένοι, άλλοι έδερρον, την εξηυτελισμένην ύλην, το σώμα των, άλλοι έπιπτον και έμενον πρηνείς μη σηκώνοντες διόλου την κεφαλήν τους κ.τ.λ. και όλοι αυτοί ουδέν άλλο εζήτουν, ειμή την άφεσιν των φανταστικών αμαρτιών των!

Τους ευγενείς άθλους των αρχαίων θεών και ημιθέων, τους διεδέχθη ο απηγορευμένος καρπός με το φίδι, η ψώρα του Ιώβ, η πυρκαϊά των Σοδόμων με την στήλη του άλατος της συζύγου του αγαπητού Λωτ, το χώσιμο του Ιωνά στην κοιλίαν του κήτους, ο Σαμψών με την μασέλα του γαιδάρου, το σταμάτισμα του ηλίου από τον δρόμον του για να αποτελειώση το ευγενές έργον του ο Ιησούς του Ναυή, τα βατράχια στην Αίγυπτο, και άλλα που εν σοφία εποίησε κατορθώματα!...

Τα πνεύματα ευρίσκοντο υπό την γοητείαν, αι θελήσεις υπό τον ζυγόν και η ανθρωπότης λατρεύουσα έτρεμε, ο θεός εθριάμβευε, και οι ιερείς με τους άρχοντας ήρπαζον. Την φιλοσοφικήν διδασκαλίαν της κλασικής Ελλάδος την διεδέχθησαν τα συναξάρια, οι αγαθάγγελοι, τα τροπάρια και λοιποί ανοησίαι, αι οποίαι ενάρκωσαν τους λαούς. Κι όταν αυτοί έκλεισαν τους οφθαλμούς των και προσήλωσαν το πνεύμα των προς τον Κύριον αιτούντες τον επουράνιον παράδεισον, οι αντιπρόσωποί του με τους άρχοντας, εύρον κατάλληλον την περίστασιν, και αφήρπασαν τον επίγειον. Όλαι αι γαίαι αι ανήκουσαι εις τας κοινότητας περιήλθαν στην κατοχήν των, εν ονόματι του Κυρίου, απaráλλακτα όπως και οι κάτοχοι αυτών. Όταν παρήλθε ολίγον ο φανατισμός των και συνήλθαν, ευρέθησαν πραγματικώς δεμένοι με χειροτέρας και στερεοτέρας αλύσσους από εκείνος που μετεχειρίσθησαν προς τιμωρίαν του σώματός των. Όταν ηθέλησαν να έβγουν στους αγρούς εύρον ιδιοκτήτας άλλους και νόμον αυστηρώς τιμωρούντα τον θέλοντα να σφετερισθή ξένην γην. Όταν ηθέλησαν να κυνηγίσουν, εύρον νόμον απαγορεύοντα το κυνήγιον, διότι τα πτηνά και λοιπά ζώα εθρέφοντο από τους αγρούς των Κυρίων και της Εκκλησίας. Και αυτή η

κατάστασις διήρκεσεν επί πολύ, έως ότου εξερράγη ή μεγάλη Γαλλική Επανάστασις (τω 1789) και ναι μεν κατέρριψε ο λαός το φεουδαρχικόν βάρβαρον σύστημα, αλλά μη έχων ακόμη καθάραν αντίληψιν των θελήσεών του, ως ευρισκόμενος εις διαφόρους βασάνους και εξηυτελισμούς εις το πρώην σύστημα, εθέλχθη και ηπατήθη από τας χρυσάς υποσχέσεις της ισότητος, της αδελφότητος, και της δικαιοσύνης των αστών, και άφισε το όπλον του ενώ έπρεπε να το χρησιμοποιήση ακόμη. Πραγματικώς πώς ήτο δυνατόν, ένας άνθρωπος ο οποίος ποτέ δεν εγνώρισε την ελευθερίαν και ο οποίος ανετράφη στην υποτέλειαν μ' όλας τας βασάνους της και τους εξευτελισμούς της, και τας αδικίας της, να μη απατηθή όταν τω είπον: Είσαι πλέον ίσος με τον παραφέντη σου απέναντι του νόμου;

Σήμερον βλέπωμεν ποια είναι η ισότης, η αδελφότης, και η δικαιοσύνη των αστών. Σήμερον γνωρίζομεν ότι, τους φονιάδες φεουδάρχας τους διεδέχθησαν οι δολοφόνοι αστοί, αλλά τότε ήτο δύσκολον εις εκείνους να το διίδουν αυτό. Γι' αυτό οφείλομεν ημείς να μάθωμεν καλώς ποια μας βλάπτουν και ποια θέλομε, ίνα στη μέλλουσα κοινωνική επανάστασι, μπορέσουμε να διακρίνομε τους φίλους από τους κόλακας, για να μη παρασυρθούμε πάλι από καμμίαν συμμορίαν επιτηδείων. Είναι αυτοί, οι άξιοι διάδοχοι των φεουδαρχών που άρχουν σήμερον. Είναι αυτοί, οι πιστοί κληρονόμοι εκείνων. Είναι αυτοί προ των οποίων παρουσιαζόμενοι σήμερον μας πετούν κατά πρόσωπον, μ' όλον το διακριτικόν αυτών θράσος: Ποίοι είσθε; Τι δικαιώματα έχετε; Τι θέλετε;

Υποκριταί! δεν μας γνωρίζετε ποίοι είμεθα; Τόσον η κόπωσις, η στέρησις, η αθλιότης παρήλλαξε την φυσιογνωμίαν μας, ώστε να σας είναι δύσκολος η αναγνώρισις; Αλλά, τότε, να σας το υπενθυμήσωμεν ημείς ποίοι! Είμεθα οι εξελιχθέντες όπως και σεις πιθηκάνθρωποι. Είμεθα οι διεκδικηταί των φυσικών μας δικαιωμάτων, που μας αρπάξατε με το μαϊμουδίστικόν σας τρόπο... Είμεθα οι απόγονοι εκείνων τους οποίους, αφού θέσατε να προσευχηθούν, τους αρπάξατε την γην που τους ανήκε! Είμεθα οι απόγονοι εκείνων τους οποίους, αφού εναρκώσατε, ωθήσατε να κατακτήσουν τον επουράνιον παράδεισον, ενώ σεις αρπάξατε τον επίγειον. Είμεθα οι απόγονοι εκείνων τους οποίους αποκτηνώσατε προς ευκολωτέραν εκμετάλλευσιν αυτών. Είμεθα οι απόγονοι εκείνων τους οποίους εφυλακίσατε, εφονεύσατε, εκαύσατε, εβασανίσατε, απαγχονίσατε, για να δημεύσετε την περιουσίαν των. Είμεθα οι απόγονοι εκείνων οι οποίοι, αντιληφθέντες την πλεκτάνην σας, επανεστάτησαν και εσφάγησαν, ετυφεκίσθησαν, εκρεουργήθησαν από σας. Είμεθα εκείνοι οι οποίοι ερχόμεθα να

σας ζητήσωμεν τον λογαριασμόν όλου του χυθέντος αίματος, όλης της διαπραχθείσης αδικίας.

Τι δικαιώματα έχωμε; Αλλά τι δικαιώματα έχετε σεις περισσότερα στην φύσιν, εκτός εκείνων που εκλέψατε από ημάς; Η φύσις δεν μας έδωσε το δικαίωμα να αναπνέωμεν όσον αέρα θέλωμεν και να καλλιεργώμεν όσην γην μας αρκεί να ζήσωμεν; Τον αέρα δεν μπορέσατε να τον κλέψετε, αλλά πού είναι η γη μας; Με τι δικαίωμα την εκάματε ιδιοκτησίαν σας; Πιος σας έδωκε το δικαίωμα να μας αφαιρέσετε τα μέσα της ζωής και να νομοθετείτε εις βάρος μας; Πότε η φύσις σας παρεχώρησε αυτά τα προνόμια, και πού βασίζονται τα αναμεταξύ σας συμβόλαια; Εν τίνι δικαιώματι τα κρατείτε ακόμη;

Πανούργοι! Ρίψατε κάτω την μάσκα, και ας έλθωμεν εν συντομία στο τι θέλωμε.

Θέλωμε ίνα η γη, η οποία δεν είναι έργον κανενός, ως απέδειξε περιτράνως η επιστήμη, και η οποία εγένετο όλως αυτομάτως όπως και τα άλλα σώματα του Σύμπαντος, η γη λέγω, αι πέτραι, τα σίδερα, και λοιπά μέταλλα τα οποία ημείς γεννηθέντες τα εύρωμεν να υπάρχουν, αυτά δικαιωματικώς πρέπει να ανήκουν εις όλους, να είναι κοινά, και όχι να τα αρπάξετε δια του δόλου και της βίας από τους αμαθείς προγόνους μας και να εξακολουθείτε να τα κρατείτε προς βάρος και δυστυχίαν ολοκλήρου της ανθρωπότητας. Σεις οι οποίοι ξελαρυγγίζεσθε για να μας πείσετε ότι καταγόμενα από ένα και το αυτό ζεύγος, των πρωτοπλάστων(;), μπορείτε να μας απαριθμήσετε τα δικαιώματά σας, ποία και πώς τα ελάβατε, ώστε σεις να απολαμβάνετε όλων των φυσικών καλλονών, ημείς δε να στερούμεθα πάντων κατασκοτωνόμενοι για την απόλαυσίν σας; Ή επειδή έτυχε να τα αρπάξετε, πρέπει τώρα να στεκόμεθα με χέρια σταυρωμένα μπροστά σας δια να μας μεταχειρίζεσθε ως φορτηγά ζώα; Όχι βεβαίως, διότι θα είναι παραλογικότης εάν κάμωμε αυτό, αφού εύρωμεν πλέον την συνείδησίν μας. Θέλωμε αλληλοφωτιζόμενοι ημείς, χωρίς ν' αναμίξωμε κανένα από την τάξιν σας, να ελευθερώσουμε την γη από τα χέρια σας και να την θέσουμε στην κοινήν χρήσιν της ανθρωπότητας.

Θέλουμε την ελευθερίαν μας από τα καταναγκαστικά έργα που μας καταδικάσατε, μέσα στις βρομεράς φυλακάς σας, που ονομάσατε εργοστάσια, θέλωμε την πλήρη χειραφέτησίν μας και την βεβαιότητα της αύριον, δηλαδή την βεβαιότητα ότι θα έχη να φάγη στην πείνα του, ο άνθρωπος, να ενδυθή και να κατοικήση. Δια να αποκτήσουμε αυτά που θέλωμε να δώσουμε εις όλους τους εργάτας να εννοήσουν, τόσοσιν τους βιομηχάνους όσον και τους γεωργούς, ότι εάν ημείς θέλωμε μπορούμε

να σας ανατρέψωμε εντός μιας στιγμής, διότι εάν δεν σας συνδράμωμε ημείς προς συγκράτησιν του συστήματός σας, σεις είσθε ανίκανοι να κάνετε την παραμικράν έστω κίνησιν, είτε προς συντήρησίν σας, είτε εναντίον μας.

Θέλωμε να δώσωμε στον λαόν να καταλάβη ότι, οι διάφοροι πολιτικοί μιας χώρας με οιονδήποτε τίτλον και εάν πολιτεύονται, είνε εχθροί πάντοτε του λαού, και δεν μπορούν επ' ούδενί λόγω να ανήκουν εις τας παραγωγικάς τάξεις μας. Θέλουμε να δείξουμε στους εργάτας τον ρόλον κάθε κράτους. Ο ρόλος του είναι να υπερασπίζει τους προνομιούχους πλουτοκράτας εναντίον των πτωχών και των εργατών. Αυτό μπορούν να το ιδούν όλοι στην καθημερινή πάλη της ζωής.

Θέλωμε να δώσουμε, τόσον στον βιομήχανο όσον και στο γεωργό, να εννοήση ότι τα δικαιώματά του δεν πρέπει σε κανένα να τα αναθέττει προς συζήτησιν, ούτε εις βουλήν ούτε εις γερουσίαν ούτε αλλού, αλλά αφού τα ιδή καθαρά δια της ιδικής του συνειδήσεως να τα πάρη. Το δικαίωμά του δεν πρέπει να το επαίτη ο άνθρωπος, ούτε από βουλευτήν καλοτιτλοφορεμένον ούτε από άλλον τινά.

Θέλωμε να καταρρίψωμεν όλας τας προλήψεις και δυσειδαιμονίας όλα τα μέχρι τούδε ήθη και έθιμα. Θέλωμε να πετάξωμεν από τον άνθρωπον όλας τας ασχημίας του παρελθόντος. Θέλωμεν ο άνθρωπος να λάβη την εμπρέπουσαν αυτού αξιοπρέπειαν. Να καταρρίψωμε κάθε πειθαρχίαν, κάθε τυφλήν υπακοήν, κάθε γελοίον σέβας. Να εκριζώσωμεν κάθε φόβον... Να καταδείξωμε ότι ένας άνθρωπος αξίζει έναν άλλον, αδιάφορον εάν η μέχρι τούδε βλακεία των ανθρώπων τον ένα τον νανούρισε μέσα σε χρυσή κούνια και τον άλλον σε τσουβαλένια ανεμόκουνια.

Όπως κάμνων τις την συγκριτικήν ανατομίαν των σκελετών μας διακρίνει από τους άλλους σκελετούς των μαστοφόρων, ουραγκοτάγκων, γορίλλων κ.τ.λ., και μας κατατάσση εις την τάξιν των ανθρώπων, τα ίδια να μας κατατάσση και εάν κάμη την συγκριτικήν ανατομίαν της ζωής. Θέλωμεν όπως διαφέρομεν στον σκελετόν να διαφέρωμεν και στην ζωήν, και όχι στον μεν σκελετόν να μας κατατάσσουν στην τάξιν των ανθρώπων, στην δε ζωήν... στα φορτηγά ζώα.

Ποίος σας έδωσε το δικαίωμα να κυριαρχήσητε εφ' ημών; Η αμάθειά μας; Να την σβύσετε πλέον από το λεξικόν σας αυτήν την λέξιν και να σωφρονισθήτε... Θέλωμε να καταρρίψωμε τας φιλανθρωπίας σας, τας υποκρισίας σας, τας προστασίας σας. Θέλωμε ολόκληρα τα δικαιώματά μας, ολόκληρον την δικαιοσύνην, ολοκληρωτικήν χειραφέτησιν. Θέλωμεν την αλήθειαν, την ειλικρίνειαν, και την αγάπην των ομοίων μας. Δεν θέλωμε να εκμυζούν το αίμα

μας ανάξια ανθρωπάρια και δια των σκελετών μας να ιδρύουν φιλανθρωπικά καταστήματα και ναούς για τα είδωλά σας. Δεν θέλωμε στάκτη στα μάτια, μας αρκούν αι πληγαί... Δεν μπορούμε πλέον, στερούμενοι ημείς των πάντων, να εργαζώμεθα για ολοκλήρους στρατιάς παπάδων, δικαστών, γραμματέων, δικηγόρων, κλητήρων, κατασκόπων, αστυνόμων κ.λ.π., ένα σωρό παράσιτους τους οποίους έχει ανάγκην το σύστημά σας να κράτη, και τους οποίους είμεθα ηναγκασμένοι, δια του αίματός μας και του ιδρώτος μας, να συντηρώμεν στην πολυτέλεια, στην απόλαυσι, στην κραιπάλη...

Φθάνει όσον έζησε ο παπάς σας με τα φυσήματά του και με τας ευλογίας του, τώρα να εργασθή και να φανή και εκείνος χρήσιμος στην κοινωνία, ή τουλάχιστον να μη γίνεται φόρτωμα σε μας και στην αμαθή γυναίκα μας. Δεν ελπίζουμε τίποτα από τα φυσήματά του και από τας ευλογίας του. Γνωρίζωμεν ότι εάν δεν καλλιεργήσωμε με τας χείρας μας την γην, αυτή μένει πολύ σκληρά στους υιούς της, και ο παπάς εις μάτην θα φυσά και θα ευλογή· πρέπει να την βιάσωμε δια να μας δώση τους καρπούς του κόλπου της. Πού μπορούν αυτοί να μας βοηθήσουν; Να πιστεύσωμεν ότι αι προσευχαί των, τα σταυροκοπήματά των, και τα φυσήματά των, μπορούν να φέρουν την βροχήν, ή να εμποδίσουν την φυλλοξήραν, ή να εκδιώξουν τους αρουραίους; Εις τι μας χρησιμεύει ο θεός σας; Πότε μας εδάνεισε την βοήθειά του για να στρέψωμε πίσω ένα χείμαρον ή άλλο τι; Ποίον είναι το μέρος του εις την κατασκευήν των σιδηροδρόμων, των ατμοπλοίων, των τηλεγράφων; Μήπως στην καθημερινή μας ζωή δοκιμάσαμε ποτέ την ανάγκην της υπάρξεως ενός θεού; Ζώμεν άνευ εκείνου και κανένας δεν θα τον ονειροπωλούσε εάν δεν ευρίσκεσθε σεις, οι οποίοι έχοντες συμφέρον, ακαταπαύστως μας τον υπενθυμίζετε, και ως φοβούμενοι μη ανακαλύψωμε το ψεύδος σας, φροντίζετε πάντοτε να μας βεβαιείτε την ύπαρξίν του.

Ο θεός είναι το κακόν. Διότι θεός, είναι η τυραννία υφ' όλα τα σχήματα, είναι η ιδιοκτησία μ' όλα τα επακόλουθα, είναι ο εκθειασμός της αθλιότητος, της δυστυχίας, των πόνων. Είναι ή άρνησις του δικαιώματος της ευημερίας, της ευτυχίας, της απολαύσεως. Είναι το μίασμα της φυσικής μας αναπνοής, του έρωτος, της γεννήσεως. Και μια ιδέα η οποία προξενεί πόνους, μίση, αδικίας, δεν μπορεί παρά να είναι ολέθρια. Μάλιστα ο θεός είναι αναγκαίος δια την αποκατάστασιν του κράτους και της ιεραρχίας. Εις την ιδέαν της υπάρξεώς του βασίζεται όλη ή αντικανονική κοινωνία σας. Η ιδέα του θεού είναι το θεμέλιον της επικρατήσεώς σας την οποίαν μη ειμπορούντες να δικαιολογήσετε αλλέως, την αναφέρετε ως περιβολήν επουρανίαν. Διά τον βασιλέα, πρόεδρον, στρατάρχην,

κάτοχον κ.τ.λ. είναι ανάγκη η ιδέα της υπάρξεως ενός θεού, διότι εξ αυτής μόνης κρατείτε το φαινομενικόν σας δικαίωμα. Εφεύρετε τον Κύριον δια να μπορέσετε να παρουσιασθήτε ως αντιπρόσωποί του και να κατατυραννίσετε τα πλήθη επ' ονόματί του. Την βίαν επευφημίσατε ως θεόν, και όλαι αι ενέργειαι σας συγκεντρώθησαν διά την υπεράσπισιν αυτού του ψεύδους, το οποίον εχρησιμοποίησατε προς ωφέλειάν σας. Η ιδέα του θεού είναι αναγκαία δια τους τυράννους, δια τους κατακτητάς, δια τους αρνούμενους το ανθρώπινον δικαίωμα. Είναι η σύγχισις του λαού! Όστις υποφέρει εδώ κάτω, θα ανταμοιφθή αιωνίως εκεί επάνω, όσον δυστηχής αν είσαι εδώ, τόσον ευτυχής θα είσαι εκεί, εξ ου η εγκαρτέρησις, η εγκατάληψις παρά των ανθρώπων όλων των καλών που τους ανήκε -της γης- προς ώφελος των αγροίκων και των πανούργων.

Δι' αυτών των μέσων επί τόσους αιώνας σταματήσατε τας διεκδικήσεις του ανθρωπίνου δικαιώματος, διότι οι αμαθείς, οι ταπεινοί, οι αδύνατοι έσκυψαν υπό την βίαν και εφίλησαν το χέρι που τους κτυπούσε και τους απεγύμνωνε, με την ελπίδα επουράνιας ανταμοιβής; Αλλ' όλα αυτά επέρασαν, η επί τόσους αιώνας καταπολεμηθείσα αλήθεια εφάνη πλέον δια να σας καταρίψη την λεοντήν και να μας δείξει πραγματικώς ποίοι είσθε. Πώς εξελίσσονται τα πράγματα. Ήλθε να σας πετάξη και σας στην άβυσσον της λήθης, όπως επέταξε και τους προκατόχους σας φεουδάρχας. Αυτή, η επιστημονική αλήθεια, μας έδειξε να ερευνώμεν το πέλαγος της φύσεως με την πυξίδα και να μη περιμένωμεν τίποτε παρά του Ποσειδώνος ή του διαδόχου του αγίου Νικολάου. Το μεγάλο πνεύμα του Θαλή, Αναξιμάνδρου, Εμπεδοκλέους κ.λπ., ανεφάνη πάλιν, μετά την αγρίαν καταπολέμησιν των σοφιστών Εβραιοχριστιανών, των αισχρών τούτων εκμεταλλευτών εν όλη τη λαμπρότητί του...

Το σκότος πλέον διαλύεται. Βλέπωμε ήδη καθαρά την προέλευσι του ιδιοκτήτου· η ιδιοκτησία φαίνεται στα μάτια μας μ' όλην την απαισίαν μορφήν της. Ιδιοκτησία; Μέσα σ' αυτήν την λέξιν εμπερικλείονται όλαι αι αθλιότητες της ανθρωπότητας: Κλοπαί, φόνοι, αδικίαι, εμπρησμοί, ψεύδη. Αυτή είναι η δολοφόνος διότι εξ αυτής προέρχεται η εκμετάλλευσις του άνθρωπου παρά του ανθρώπου... Προς υπεράσπισιν αυτών των δύο (ιδιοκτήτου και ιδιοκτησίας) εγένοντο οι κώδικες, οι δικασταί, οι στρατοί, το κράτος... Γι' αυτά τα δύο σηκωνόμεθα πολύ πρωί, γι' αυτά έχουν τα χέρια μας κάλους, γι' αυτά δίνουμε στας αδελφάς μας, θυγατέρας μας, συζύγους μας, τον θάνατον, χωρίς να γνωρίσουν ποτέ την ζωήν, γι' αυτά αφήνουμε τους γονείς μας στην απελπισία, μόλις φθάσουμε το 20όν έτος της ηλικίας μας, και πάμε για τα σύνορά τους, για να φυλάξωμε τας τράπεζάς των,

για να εξασφαλίσουμε την ησυχίαν τους για να κατατσακίσουμε τους γονείς μας, τους αδελφούς μας, εάν κουνηθούν εναντίον των, ζητούντες ολίγον ψωμί στην πείνα τους, για να στερεώσουμε την εξουσία τους επάνω μας. Γι' αυτά συσσωρεύουν εκατομμύρια άνδρας, τους ρωμαλαιοτέρους, και καθυστερούν την ανθρωπότητα από τόσους βραχίονας, οι οποίοι εάν εργάζοντο πάσας ωφελείας δεν θα παρείχον στην κοινωνίαν; Εάν αντί να τους κρατούν ολόκληρον την ημέραν με το «Φέρτε, αρμ! Παρουσιάστε, αρμ!» τους έδιδον εργασίαν τινά χρήσιμον, πόσα πράγματα δεν θα κατωρθούντο!...

Όταν σας ωμιλούμε περί της ισότητος, μας απαντάτε πάντοτε ότι αυτή είναι ουτοπία, ότι η φύσις αυτή την αρνείται, ότι οι άνθρωποι γεννώνται επί της γης με διαφορετικούς οργανισμούς: Οι μεν δυνατοί, οι δε αδύνατοι, οι μεν ευφυείς οι δε μικρόνοες, και μ' αυτούς τους συλλογισμούς σας ζητείτε να δικαιολογήσετε τας κοινωνικάς ανισότητας της φτώχειας προς τον πλούτον, του ημερομισθίου προς τον κεφαλαιούχον, του αμαθούς προς τον γραμματισμένον, και κατά φυσικήν σας συνέπειαν και τας ανθρωπίνους διαμάχας με τας κατακόμβας των, με τας φρικωδίας των. Και αυτό περνούσε μια φορά. Τώρα βλέπωμε κάλλιστα την ύπαρξιν της ισότητος μεταξύ των ανθρώπων. Γνωρίσαμε πλέον ότι όλοι οι άνθρωποι έρχονται επί της γης με την θέλησίν του να ζήσουν, με ηθικός και υλικός ανάγκας ίσας. Ο άνθρωπος που πεινά είναι ίσος με τον άνθρωπον που πεινά. Αι αρχικαί ανάγκαι της υπάρξεως είναι αι αυταί. Ανεξαιρέτως όλοι οι άνθρωποι έχουν την θέλησιν και το δικαίωμα να ικανοποιήσουν τας ανάγκας των, και να χρησιμοποιήσουν τας ηθικός και υλικός ικανότητάς των. Η θέλησις λοιπόν και το δικαίωμα της ζωής είναι ίσα δι' όλους...

Το να φέρεις ένα άνθρωπον εις θέσιν να φονεύσει έναν όμοιον του είναι πραγματοποιήσιμον! Αλλά το να μη τον φέρεις εις αυτήν την θέσιν είναι ουτοπία! Άλλα πια αντίληψίς σας δεν είναι στρεβλωμένη και κτηνώδης; Δεν είσθε σεις οι οποίοι λιμώτετε τα πλήθη και τα ωθείτε εις κλοπάς, εις λεηλασίας, εις φόνους και κατόπιν τα δικάζετε και τα φονεύετε; Αυτούς τους ονομάζωμε κλέπτας, κακούργους, δολοφόνους, αλλ' εσάς που φονεύετε αυτούς και τόσους άλλους πώς να σας ονομάσωμεν; Δεν είσθε σεις οι παπάδες, οι διδάσκοντες την ταπεινοφροσύνην, την απάρνησιν του εαυτού των, την δήθεν ματαιότητα αυτού του κόσμου, θησαυρίζοντες όμως και ωθούντες τα αμαθή πλήθη μέχρι της τρέλλας, του εξηυτελισμού, ίνα προ μιας ζωγραφιάς προφέρουν ακαταλήπτους λέξεις, ζητούντες θέσιν στους κόλπους του Εβραίου Αβραάμ, από κάποιον που εφαντάσθητε και τον οποίον χώσατε μέσα στην ομίχλη για να μη αντιληφθούν τα

ψεύδη σας, την στρεβλότητά σας, την μοχθηριάν σας; Το με την πρόφασιν ότι δια των ευλογιών σας, δια των προσευχών σας, θα στείλλετε τους πεθαμένους στον Παράδεισον, αφαιρούντες κάτι από τον πτωχόν λαόν, και το να δημιουργείτε δια της ολεθρίας διδασκαλίας σας, ταπεινόφρονας, δούλους, ραγιάδες, εξηυτελισμένους ανθρώπους και άνευ θελήσεως μηδεμίαν αντίληψιν έχόντων περί της φυσικής ζωής, είναι πραγματοποιήσιμον! Το να δημιουργήση τις όμως ανθρώπους ελευθέρους, ανθρώπους με θέλησιν, με αξιοπρέπειαν, με πρωτοβουλίαν, με λογικήν είναι ουτοπία! Το να αφαιρεί το κράτος, τους κόπους, την εργασίαν, τον ιδρωτα του πτωχού λαού, υπό την πρόφασιν φόρων, προς προστασίαν δήθεν από εξωτερικόν εχθρόν, τον οποίον φροντίζεται να έχετε πάντοτε, είναι πραγματοποιήσιμον. Αλλά εάν σας υποδείξωμεν ότι και ο εσωτερικός μας εχθρός είναι το Κράτος και ο εξωτερικός μας το Κράτος, και ότι θέλωμεν ενούμενοι όλοι οι λαοί να εξαλείψωμεν αυτόν τον κοινόν εχθρόν, αυτό είναι ουτοπία! Το να έχετε κραιπάλην, τα συμπόσιά σας, τα θέατρά σας, τους βαρβάτους ίππους σας, τους θεράποντάς σας είναι πραγματοποιήσιμον. Το να έχη όμως ο εργάτης, ο άνθρωπος την τροφήν του, την κατοικίαν του, την ευημερίαν του, είναι ουτοπία! Το να εργάζωνται όλοι οι εργάται, όλοι οι μύρμηγκες, όλαι αι μέλισσαι είναι πραγματοποιήσιμον! Το να εργασθήτε όμως και σεις οι κηφήνες, οι παράσιτοι, είναι ουτοπία!...

Όταν σας υπακούωμεν τυφλώς, είμεθα πιστοί πολίται, αλλ' όταν σας υποδείξωμεν την παραλογικότητά σας, γενόμεσθε προδόται των νόμων, της πατρίδος, της θρησκείας... Θέλωμε να δώσωμεν εις τον λαόν να εννοήση όλην την πλεκτάνην για να μπορέση να ιδή καθαρά την απεχθή μορφή του κλήρου και των διαφόρων πολιτικών με τους ποικίλους τίτλους, και όταν τους ιδή ας φέρει κρίσι δική του και ας φροντίση να κανονίση την ζωήν του, την πραγματικήν του τότε ζωήν, κατά την αρέσκειάν του...

Θέλωμεν να καταξεσχίσωμεν εντελώς την μάσκαν που φέρετε, για να ιδούν οι αντιλαμβανόμενοι, ποίοι κρύπτονται υπό τους διαφόρους τίτλους και τας διαφόρους ονομασίας που εμοιράσθητε και να σχηματίσουν αυτοί που θα αντιληφθούν την πρωτοπορείαν, την εμπροσθοφυλακήν, πετώντες και κρημνίζοντες αμειλίκτως, παν ό,τι εμπόδιο βρίσκουν μπροστά στον δρόμο της ζωής, καθαρίζοντες αυτόν εντελώς, για να μπόρεση και ο λοιπός καχεκτικός λαός να τον βαδίση, ανακουφιζόμενος και δυναμούμενος πλέον, ως απηλλαγμένος από τον βαρύν ζυγόν σας, από τας προλήψεις και δυσειδαιμονίας σας. Θέλωμε την ανατροπήν όλου του σημερινού δολοφονικού συστήματος. Θέλωμε την ριζική

εξαφάνισι, τόσον του όζοντος τσουμπέ των Εβραιοχριστιανών, όσον και όλους τους μαχαιροφόρους, τους αποζώντας εκ του ιδρώτος του πτωχού λάου και υπερασπιστάς των διαφόρων κοινωνικών παρασίτων...

Δεν θέλωμε πλέον να φροντίζομε για την αποκατάστασιν των τέκνων ενός βασιλέως, προέδρου, στρατάρχου, τραπεζίτου, και λοιπών παρασίτων, αλλά για την αποκατάστασιν όλης της μελλούσης να έλθη γενεάς, γκρημνίζοντες όλας τας σημερινάς κλίμακας που θέσατε. Θέλωμε ίνα η ερχόμενη γεννεά εύρη τον πλανήτη μας, όχι ποτισμένον με δάκρυα απελπισίας, αλλά με γέλια χαράς. Όχι κοιλάδα κλαυθμώνος αλλά κοιλάδα ευημερίας, ζωής, απολαύσεως. Ανθόσπαρτον και όχι με αγκάθια...

Θέλωμεν την ειρήνην, την αρμονίαν και την αγάπην να επικυριαρχήση επί του πλανήτη του μας, και όχι τα σκήπτρα σας και τας ποιμαντικές ράβδους σας. Δεν θέλωμε να υπακούωμεν εις κανένα πλέον άνθρωπον, αλλά μόνον στην λογικήν... Θέλωμε να καταρίψωμε όλας αυτάς τας διεστραμμένας αντιλήψεις σας, όλας τας δηλητηριώδεις διδασκαλίας σας, όλας τας παραλόγους θεωρίας σας. Θέλωμεν να δημιουργήσουμε ανθρώπους ωφελίμους, με ορθάς αντιλήψεις και με στερεάς βάσεις. Θέλωμεν ανθρώπους σκεπτομένους και ενεργούντες με τα μυαλά τους, κινουμένους και ζώντας κατά την θέλησίν των. Θέλωμεν ανθρώπους με δική τους κρίσι με δική τους θέλησι, με δική τους πρωτοβουλία και όχι ουραγγοτάγκους με λάρυγγα παπαγάλου. Αρκεί πλέον αυτό το άγριον και απάνθρωπον καρναβάλι!...

Πηγή: Αποσπάσματα από το βιβλίό «Κάτω η μάσκα» (Σταύρος Κουχτσόγλου, 1912)